

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Căpitanul Nemo

REPOVESTIRE DE

DAVE EGGERS

SAVE
THE
STORY

CURTEA VECHE

Unu

Numele meu e Consuelo. Probabil c-ați auzit câte ceva din ce ni s-a întâmplat mie și celorlalți de pe vaporul botezat „Abraham Lincoln“. Mă rog, nu știu ce-ați auzit, dar precis că este, în linii mari, complet greșit. O să vă spun eu adevărul.

S-a întâmplat vara trecută, când aveam paisprezece ani. Unchiul meu, Pierre Arronax, e francez și a călătorit mai peste tot. Este cunoscut ca oceanograf, ceea ce înseamnă, în esență, că poate merge unde vrea el și că poate face tot ce vrea el, atâta timp cât e vorba de ceva ce e sub apă. Dacă vrea să arunce o privire într-o epavă oarecare de acum două mii de ani, poate face lucrul ăsta. Dacă vrea să vadă cât de adâncă e Groapa Marianelor, poate face și asta. Dacă vrea să învețe cum să le vorbească balenelor ucigașe, se va găsi cineva care să-l plătească să încerce. Nu e rea slujba lui.

Anul trecut, m-a sunat să mă întrebe ce fac în vacanța de vară. I-am spus că nu știu sigur. Că urma, probabil, să capăt o slujbă la magazinul universal din oraș,

la împachetat produse, dar că nimic nu era bătut în cuie. Locuiesc în Nebraska, într-o zonă căreia i se spune Pustietatea, dar, cu toate că denumirea sună fascinant și chiar primejdios, este oricum, numai așa nu este. Probabil că e cel mai plictisitor loc din lume. Aveam eu, așa, un sentiment că unchiul Pierre vrea să-mi propună ceva ce m-ar fi scos din orașul meu amărât măcar o vreme, drept pentru care i-am răspuns că eram liber.

— Auzi, mi-a spus el, am nevoie de un asistent care să vină cu mine într-o călătorie. Câteva nave au fost scufundate de ceva ce pare să fie o creatură marină uriașă, mult mai puternică decât oricare alta înregistrată până acum de-a lungul istoriei — și m-am gândit să cercetăm, să vedem despre ce e vorba. Vrei să vii cu mine?

Mi-am făcut bagajele în grabă.

M-am urcat în trenul care mergea de la Omaha la New York, pe urmă într-un taxi cu care am trecut peste podul Brooklyn. Când am ajuns la cheiul unde urma să-l întâlnesc pe unchiul Pierre, un grup de vreo zece oameni încărcau de zor vaporul „Abraham Lincoln“, o corcitură între un pescador și un distrugător militar cine știe de care. Era echipat cu zece aruncătoare de harpon mari ca niște tunuri, cu hectare întregi de plase având rezistența celor

industriale, cu o sumedenie de arme de calibru mai mic și tunuri de artilerie, plus șase tuburi pentru lansarea torpilelor. Era un vas construit ca să lupte cu oricine și cu orice.

— Hai, să trăiești! a zis o voce.

M-am uitat în sus. I-aș fi recunoscut accentul de franțuz oriunde și oricând — era chiar unchiul Pierre. Trecuse un an de când îl văzusem ultima oară și avea o cicatrice nouă. De fiecare dată avea câte o cicatrice nouă. Pe asta de-acum o avea pe ceafă, unde, așa mi-a spus, îl plesnise cu coada o pisică-de-mare. Dacă l-ar fi atins și cu vârful acelei cozi, l-ar fi omorât. Altminteri avea, chiar și așa, un aer de profesor — ba chiar unul delicat. Era înalt, subțire și purta ochelari cu sârme în loc de ramă.

— Ce mai faci, băiete? m-a întrebat și mi-a dat un ghiont în umăr.

Așa te întâmpină el. I-am spus că fac foarte bine, i-am întors ghiontul în umăr și l-am întrebat dacă urma, într-adevăr, să vedem cine știe ce monstru marin până atunci necunoscut. Trebuie să recunosc, eram destul de sceptic. Eram neîncrezător, și speriat, și entuziasmat în același timp.

— Îți povestesc mai târziu tot ce e de povestit, mi-a spus unchiul Pierre. Urcă la bord, lasă-ți undeva bagajele și vino să luăm cina împreună — și s-a făcut nevăzut în măruntaiele vaporului.

M-a lăsat singur toată după-amiaza, câtă vreme vaporul a părăsit portul New York. Am stat la pupă și m-am uitat cum metropola se făcea tot mai mică, până când am ajuns în larg. Valurile înspumate erau destul de mari și eu, care nu mai fusesem pe mare de ceva timp, mi-am vărsat și sufletul de mai multe ori în acele prime ore de navigat. Micile „plăceri“ ale mării!

Nu-mi era foame la ora cinei, dar la șase seara tot m-am așezat la masă, alături de unchiul Pierre și de ofițerii de pe „Abraham Lincoln“. Erau și bărbați, și femei de peste tot din lume — din Africa de Sud, Noua Zeelandă, Suedia, dar și din Anglia, Italia și Liban. Era un echipaj cu adevărat internațional și fascinant — nu-i pot descrie pe toți aici. Dar erau doi bărbați pe care se cuvine să-i menționez, totuși.

Unul era căpitanul însuși, care se numea Farragut. Era un american de vreo 50 de ani și părea un tip foarte solid, un uriaș cu mustața neagră, genul care nu înghițea prostiile nimănui. Își lua foarte în serios misiunea de a găsi monstrul. Al doilea personaj notabil era un canadian zdravăn pe nume Ned Land, vânător de talie mondială de balene și de orice altă dihanie masivă de prin oceane. De treizeci de ani vâna balene și fiecare bătălie, fiecare pradă părea înscrisă pe chipul său. Avea părul roșcat, fața foarte rumenă, iar gura — cu dinții ruți sau lipsă.

Dacă nu de la unul, atunci de la celălalt am aflat ce era de știut despre acea ființă după care plecaserăm s-o prindem.

— N-ai auzit de ea, pentru că nu s-a pomenit nimic la știri, a zis unchiul Pierre. Dar există ceva ce scufundă tot felul de vapoare pe toate oceanele lumii. Ții minte vasul ăla rusesc de pescuit, care a fost găsit în apropiere de Strâmtoarea Bering?

Am dat din cap că da. Mi-aminteam că fusese o știre cu câteva luni în urmă, despre un vas de pescuit industrial, de mari dimensiuni, eșuat pe țărș.

— Îi cunoșteam pe oamenii de pe vasul ăla, ne-a spus căpitanul Farragut, coborându-și privirile către farfuria din fața lui.